

СТ А Н О В И Щ Е

От проф. д-р Венцислав Киндалов –

НМА „проф. Панчо Владигеров“

За дисертационния труд на

ДУНЯ СТОИЧ

Докторант на самостоятелна подготовка
към катедра „Дървени духови инструменти“,

при Инструменталния факултет

на Националната музикална академия

„Проф. Панчо Владигеров“ - София

на тема

„Прочути флейтисти в периода XVIII – XX век,
творчески изяви, анализи, съпоставки и
констатации“

за присъждане на образователната и научна степен

„Доктор“

в научната специалност „Флейта“,

професионално направление 8.3.

София 2019

Дуня Стоич е родена през 1991 г. в гр. Загреб, Хърватия. Завършила е магистратура като най-добър студент във випуска в Академията по изкуствата в гр. Сплит, Хърватия, със специалност „Флейта“ в класа на проф. Ана Доманчич-Кръстулович и ас. Марко Зупан, през 2015 г. Работила е като флейтист в много оркестри (включително и български) и има награди на конкурси у нас и в чужбина.

Дуня Стоич на високо художествено ниво е изнесла необходимите шест концерта, свързани с разглежданата в труда тематика и има три публикации, отпечатани в „Докторантски четения“ през последните три години.

Настоящата художествено – творческа докторска дисертация е обсъдена в катедра „Дървени духови инструменти“ на заседание, проведено на 5 февруари 2019 г. и след като докторантката прие забележките и пожеланията, направени от членовете на катедрата, бе одобрена за публична защита.

Присъствах на почти всичките ѝ концерти в София, на които тя се показва като отличен инструменталист, който с лекота се справя както с художествените задачи, така и с техническите изисквания на изпълняваните творби, които тя анализира в труда си (наред с това, тя притежава и много добри организационни качества, които са нужни за всяка творческа работа). Изпълнявайки анализирания от нея творби, тя на практика се е убедила във верността на своите изводи, направени в дисертационния ѝ труд.

Той се състои от увод, шест глави, заключение, приноси, библиография и концертен план.

В първата глава „Флейтисти – ярки представители на XVIII век“ - докторантката разглежда двамата най-известни флейтисти от средата и втората половина на века: Йохан Йоахим Кванц и Франсоа Девиен и анализира по един знаков концерт от тях. Тя стига до заключението, че „най-изявените

флейтисти-композитори умеят добре да включат флейтовите възможности към правилата на стила“. Искаше ми се, обаче, макар и накратко, да се спре и на двамата най-значими флейтисти от първата половина на века: Жак-Мартен Отетер, от когото започва френската флейтова школа, автор на трактати и Мишел Блаве, който е затъмнил най-големите виртуози-цигулари от онова време.

Във втората глава „Флейтисти – ярки представители на XIX и началото на XX век“ докторантката разглежда имена като Теобалд Бьом, Ференц Доплер, Пол Тафанел, Филип Гобер и по една творба от всеки от тях. Стоич отбелязва, че започват да се използват значително по-големите възможности на Бьом-флейтата, но виртуозните творби на тези композитори-флейтисти все пак са удобни за изпълнение.

В третата глава „Флейтисти – ярки представители от 1950 г. до днес“ са включени Жан-Пиер Рампал, Ален Марион, Джеймс Голуей, Патрик Галоа, Филип Бернолд, Емануел Паю и три интервюта. След анализа си, докторантката стига да заключението, че тези водещи флейтисти активно концертират, много пътуват и нямат време и настройка за композиране.

В четвъртата глава Стоич представя трима по-малко известни флейтисти – Раймон Гийо, Майк Мауър, Йън Кларк, които обаче са и композитори, но пишещи в некласически жанр и анализира по една творба от всеки един от тях. Основният извод е, че и те пишат „удобно“ за флейта.

Петата глава е посветена на двама флейтисти от втората половина на XX век, които са и педагози и са автори на школи за флейта: Филип Бернолд и Петер-Лукас Граф. Стоич анализира тези школи и дава своето мнение и оценка.

Шестата глава „Съпоставки и сравнения“ включва творби от Тафанел и Прокофиев, Гобер и Хиндемит,

Транскрипции от Херман и Галоа, както и каденци за концерт Сол мажор от Моцарт на Жан-Пиер Рампал, Мишел Дебост и Джеймс Голуей. Тук Стоич отново потвърждава тезата си, че „от техническа гледна точка композиторите-флейтисти пишат по-удобно за флейта“. Съгласен съм с извода ѝ, че „невинаги е най-добре да се спазват максимално всички технически елементи от оригинала при транскрибиране, също и че не всеки стремеж към новото и необичайното води непременно до добър резултат“ и че транскрипциите на Херман са по-удачни. Напълно съм съгласен и с твърдението ѝ, че „от трите анализирани каденци на първата част, тази на Рампал е най-близка до характера и стила на Моцарт – семпла, класическа... с много ясни насоки за изпълнение“.

Считам, че дисертацията ще бъде интересна и полезна за ученици, студенти, любители и колеги.

Авторефератът е написан коректно, и точно отразява съдържанието на труда.

Съгласен съм с посочените в края на дисертацията приноси, приемам изводите и заключенията на докторантката и смятам, че дисертационният ѝ труд има необходимия приносен характер. Въз основа на това, както и на високохудожествените ѝ концерти, предлагам на уважаемото Научно жури да присъди на Дуня Стоич образователната и научна степен „Доктор“.

Настоящото становище е изготвено въз основа на заповед № Рд – 09 – 66 от 22.02.2019 г. на Ректора на НМА „проф. Панчо Владигеров“.

10 април 2019 г.

проф. д-р Венцислав Киндалов